

HỒI THỨ HAI TRĂM MƯỜI CHÍN

TRIỀU DƯƠNG GIÁO CHỦ BÂY GIỜ LÀ AI

Sau thanh âm của Lệnh Hồ Xung những người bên ngoài không nghe tiếng Nhậm Ngã Hành đáp lại. Tiếp theo Lệnh Hồ Xung đột nhiên la lên một tiếng "úi chà".

Xung Hư giật mình kinh hãi. Lão sợ Lệnh Hồ Xung đã gặp độc thủ của Nhậm Ngã Hành, lão khân chân bước ra toan xông vào trong am để viện trợ cho chàng nhưng rồi lão nghĩ bụng:

- Kiểm thuật của Lệnh Hồ huynh đệ rất đổi tinh thâm. Trên đời hiện nay không ai bì kịp. Lúc y tiến vào am đã mang theo trường kiếm tưởng không đến nỗi một chiêu đầu đã bị lão ma đầu kiềm chế. Nhưng nếu bất hạnh y đã gặp phải độc thủ của lão ta thì ta có tiến vào động thủ cũng không cứu viện được y. Nhậm lão ma đầu mà không giết được Lệnh Hồ huynh đệ là hay hơn hết bằng không cũng cứ để một mình y ở trong quan âm đường. Lão ma đầu ngồi vào ghế Cửu Long. Ta mà xông vào lại làm hư việc lớn.

Trong lúc nhất thời lòng lão thắc mắc không yên nghĩ thầm:

- Không chừng hiện giờ Nhậm lão ma đầu đã ngồi vào ghế Cửu Long được một lúc rồi làm phát động thuốc dẫn thì ngọn Kiến Tinh này sắp bị nổ tung mất đi một nửa. Nếu bây giờ ta trốn tránh ngay thì không khỏi mang tiếng là người khiếp nhược đồng thời bọn Hưởng Ván Thiên khám phá ra lập tức lên tiếng cảnh cáo thì việc sắp thành công mà lại hỏng. Trường hợp thuốc nổ đã bắt đầu phát tác thì thân thủ mau lẹ đến đâu cũng không né tránh cho kịp được. Vậy biết làm thế nào?

Nguyên Xung Hư đã bố trí kế hoạch rất chu đáo. Lão tính Triều Dương giáo đánh lên núi phải tiếp chiến cách nào, rút lui làm sao. Lão tính cả đến vụ Nhậm Ngã Hành lúc ngồi vào ghế Cửu Long thì người ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hằng Sơn đều đã lui xuống hang sâu. Không ngờ Triều Dương giáo lên núi rồi lại chẳng động thủ. Chúng còn dùng cách tiên lễ hậu binh gì gì nữa. Thế rồi Nhậm Ngã Hành lại muốn Lệnh Hồ Xung một mình ở trong am cùng lão tương hội. Đó là những diễn biến ra ngoài sự tiên liệu của Xung Hư. Xung Hư tuy lắm mưu nhiều kế mà lúc này cũng lâm vào tình trạng khẩn trương, luống cuống.

Phương Chứng đại sư cũng biết là cục diện cực kỳ khẩn cấp. Nhà sư cũng rất hồi hộp về sự yên nguy của Lệnh Hồ Xung. Có điều nhà sư dày công tu dưỡng lại đầu óc thông suốt, nh sư coi sống chết vinh nhục, họa phúc, thành bại là chuyện thường. Mọi việc nhà sư đều cho con người mưu sự là một chuyện còn việc thành hay bại là ở lòng trời. Kết quả mọi việc đi tới đâu là ở trong cõi mệnh mang sắp đặt chứ không thể dùng sức người để miễn cưỡng cầu cho thành tựu. Vì thế mà tuy trong lòng nhà sư băn khoăn nhưng cũng lạnh lùng tới đây hay đó. Dù chất nổ có nổ tung cho mọi người tan xác thì cũng là một cách viên tịch chứ chẳng có chi đáng ngại.

Vụ đặt cơ quan chất nổ vào chiếc ghế Cửu Long là một hành động cực kỳ cơ mật, ngoài Phương Chứng, Xung Hư chẳng một ai hay. Bao nhiêu nhân vật ba phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang chờ cho Nhậm Ngã Hành và Lệnh Hồ Xung ở trong Vô Sắc am đi đến chỗ to tiếng động thủ là mọi người rút kiếm để chém giết bọn giáo chủ Triều Dương giáo.

Xung Hư đứng ngoài canh gác hồi lâu vẫn không nghe thấy trong am có động tĩnh gì. Lão liền vận động nội công chú ý lắng tai nghe thì dường như Lệnh Hồ Xung đang nói chuyện bằng một thanh âm rất nhỏ nhẹ với đối phương. Lão mừng thầm nghĩ bụng:

- Hay quá! Lệnh Hồ huynh đệ vẫn bình yên. Không có chuyện gì xảy đến với y cả.

Vì lão mừng quá mà phân tâm, nội công không vận động được đến chỗ tinh thuần nên trong lúc nhất thời không nghe thấy gì nữa.

Lão lại hồi hộp bụng bảo dạ:

- Vừa rồi có lẽ tại mình tâm nguyện như vậy mà nghe thấy thế chứ chưa chắc đã đúng là thanh âm Lệnh Hồ Xung. Nếu không thế thì sao bây giờ lại không nghe thấy gì nữa.

Sau một lúc bỗng nghe Lệnh Hồ Xung cất tiếng gọi:

- Hướng đại ca! Mời đại ca vào đưa Nhậm giáo chủ ra khỏi am.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Xin vâng!

Rồi hắn dẫn mười sáu tên kiêu phu cùng Lục Trúc Ông tiến vào Vô Sắc am.

Cỗ kiêu phu mẫu lam lại khiêng ra đứng bên ngoài, bọn giáo chúng khom lưng đồng thanh hô:

- Cung nghinh đại giá của thánh giáo chủ.

Cỗ kiêu phu khiêng ra đến chỗ cũ thì đặt xuống.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Hãy đem lễ vật của thánh giáo chủ dâng lên kính tặng phương trượng đại sư chùa Thiếu Lâm đi.

Lập tức hai tên giáo chúng mặc áo gấm bưng hai chiếc mâm đưa đến trước mặt Phương Chứng đại sư dâng lên.

Phương Chứng thấy trên một mâm đặt một chuỗi niệm châu còn chiếc mâm thứ hai là một bộ cổ kinh sao ra. Ngoài phong bì viết bằng chữ phạn.

Phương Chứng biết đây là pho Pháp Hoa Kinh bất giác vui mừng khôn tả.

Nguyên nhà sư nghiên cứu tinh thâm Phật pháp. Về kinh Pháp Hoa nhà sư thuộc lòng nhưng chỉ được bản dịch ra chữ Trung Hoa của một vị cao tăng đời Đông Tấn là Cư Ma La. Trong pho đó có nhiều chỗ nan giải nên nhà sư bình thời khao khát được bản nguyên văn bằng chữ Phạn để đem đối chứng. Phương Chứng đã tìm khắp Trung Nguyên mà không đâu có. Bây giờ nhà sư thấy pho kinh này thì dĩ nhiên nổi hân hoan không bút nào tả xiết.

Phương Chứng đại sư chấp hai tay để trước ngực khom lưng nói:

- A Di Đà Phật! Nay lão tăng mà được pho kinh quý báu này thì lòng cảm kích không biết đến thế nào mà nói.

Phượng Chúng kính cẩn đưa hai tay ra đỡ lấy bộ Pháp Hoa Kinh bằng Phạn văn rồi lại lấy chuỗi hạt châu, lão nói:

- Bần tăng xin kính đa tạ Nhậm giáo chủ đã ban cho rất hậu không biết lấy gì báo đáp.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Tệ giáo chủ có nói là bản giáo có chỗ vô lễ đối với anh hùng thiên hạ. Thế mà phương trượng đại sư lại không quả trách đủ khiến cho tệ giáo cảm kích vô cùng.

Đoạn hấn quay lại nói:

- Hãy đem lễ vật của Thánh giáo chủ kính tặng chưong môn đạo trưởng phái Võ Đương đi!

Hai tên giáo chúng mặc áo gấm khác vâng lệnh bưng hai cái khay đến trước mặt Xung Hư đạo nhân khom lưng dâng lên.

Hai người này chưa tới gần Xung Hư đạo trưởng đã nhìn thấy trên một cái khay đặt ngang thanh trường kiếm.

Khi hai người tới gần lão ngưng thần nhìn lại thì thấy vỏ kiếm mâu lục đã loang lổ. Nguyên đây là một thanh cổ kiếm trên mặt lấy tơ đồng khảm vào thành hai chữ triện:

"Chân võ".

Xung Hư vừa nhìn rõ không nhịn được la lên một tiếng:

- úi chà!

Lão biết tổ sư phái Võ Đương là Trương Tam Phong tiên sư thường dùng thanh bội kiếm tên gọi "Chân võ kiếm".

Chân võ kiếm trước nay là báu vật chấn sơn của phái Võ Đương. Hơn tám chục năm qua phái Võ Đương bị mấy trưởng lão cao thủ ở Triều Dương giáo đến tập kích lấy mất Chân võ kiếm và pho "Thái Cực quyền kinh" thủ thư của Trương Tam Phong.

Khi ấy diễn ra một trường ác đấu. Phái Võ Đương chết mất ba tay hảo thủ hạng nhất nhưng giết được của đối phương năm vị trưởng lão. Có điều thanh cổ kiếm và pho kinh kia chưa đoạt lại được. Đây là một sự sỉ nhục lớn tự cổ chí kim cho phái Võ Đương. Hơn tám chục năm trời mỗi đời chưong môn lúc lâm chung đều để lại lời di huấn là phải cố gắng đoạt lại pho kinh cùng thanh kiếm kia về. Nhưng Hắc Mộc Nhai phòng bị rất thâm nghiêm. Nhất là mấy chục năm gần đây uy thế lại cực kỳ thịnh vượng nên phái Võ Đương đã nhiều lần hoặc đánh lén hoặc ra mặt tranh đấu mà đều đi không về rồi chẳng lấy lại được báu vật mà mỗi lần còn mất thêm mấy mạng trên Hắc Mộc Nhai nữa. Không ngờ thanh kiếm này lại xuất hiện bữa nay ở trên ngọn Kiến Tĩnh.

Xung Hư lại ngược mắt nhìn sang cái khay bên kia trên khay hiển nhiên là một bộ sách mỏng viết tay. Giấy pho sách này đã biến thành màu vàng, ngoài bìa đề bốn chữ "Thái cực quyền kinh".

Xung Hư đạo nhân ở núi Võ Đương đã được nhìn thấy nhiều pho sách thủ bút của Trương Tam Phong tổ sư còn để lại. Bây giờ lão nhận thấy pho Thái cực quyền

kinh đúng là bút tích của Trương tổ sư. Hai tay lão phát run cầm lấy đốc kiếm, rút ra một nửa đã thấy hàn khí lạnh buốt xông vào mặt. Lão hiểu ngay những năm cuối cùng của Trương Tam Phong kiếm thuật như thần. Trương tổ sư ít khi sử kiếm. Lúc nào tổ sư bị bức bách phải cùng người động thủ thì chỉ dùng thanh thiết kiếm hay mộc kiếm bình thường mà thôi. Còn thanh chân võ kiếm là thứ khí giới hồi trung niên tổ sư dùng để quét sạch quần tà oai danh lừng lẫy trong chốn giang hồ không thấy đâu nữa. Có thể thanh bảo kiếm này đã bị Nhậm Ngã Hành lấy cắp mất rồi. Xung Hư lại lật cuốn thái cực quyền kinh ra coi thì quả nhiên đúng là thủ bút của Trương Tam Phong tổ sư không sai chữ nào.

Xung Hư lại đặt cuốn kinh vào trong khay quỳ phục xuống đất nhìn pho kinh và thanh cổ kiếm dập đầu lạy tám lạy. Đoạn lão đứng dậy nói:

- Nhậm giáo chủ khoan hồng đại lượng khiến cho di vật của tổ sư phái Võ Đang lại trở về chùa Chân Võ. Xung Hư này có tan xương nát thịt cũng khôn bề báo đáp.

Lão đón lấy pho kinh và thanh kiếm trong lòng xúc động vô cùng hai tay bần bật run lên không ngớt.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Tệ giáo chủ còn dặn: Ngày trước tệ giáo có điều đắc tội với phái Võ Đang, lão nhân gia rất lấy làm hổ thẹn. Bữa nay Ngọc Bích trở về nước Triệu vẫn mong phái Võ Đang vui lòng lượng thứ cho.

Xung Hư đáp:

- Nhậm giáo chủ dạy quá lời!

Hướng Vấn Thiên lại nói:

- Hãy đem lễ vật của thánh giáo chủ tặng cho Lệnh Hồ chương môn đi.

Phương Chứng cùng Xung Hư nghĩ thầm trong bụng:

- Nhậm giáo chủ đã đưa hậu lễ tặng chúng ta không hiểu lão còn tặng cho Lệnh Hồ Xung chương môn lễ vật gì quý giá.

Bỗng thấy lần này có đến hai chục tên giáo chúng mặc áo gấm. Trong tay mỗi tên đều bưng một chiếc khay tiến thẳng đến trước mặt Lệnh Hồ Xung. Trên khay bày đủ thứ nào áo bào, nào mũ, nào giày, nào hồ rượu nào chung trà đủ thứ dụng cụ thường ngày. Tuy là những đồ rất tinh xảo nhưng chẳng có chi kỳ lạ. Đến hai chiếc khay sau cùng đặt một cây ngọc tiêu và một cây cổ cầm là trân quý hơn hết. Nhưng so với lễ tặng Phương Chứng và Xung Hư thì khác hẳn.

Lệnh Hồ Xung chấp tay nói:

- Vãn bối xin đa tạ.

Rồi chàng sai Vu Tẩu phái Hằng Sơn lại thu lấy lễ vật.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Tệ giáo chủ có lời từ tạ chuyến này lão nhân gia chưa lên núi Hằng Sơn mà để các vị phải phiền nhiễu trong lòng rất áy náy. Mỗi vị sư thái xuất gia ở phái này đều

xin kính tặng một bộ áo mới, một thanh trường kiếm. Còn mỗi vị sư tử, sư muội tục gia thì tặng đồ trang sức và một thanh trường kiếm. Mong các vị vui lòng thu nhận. Tệ giáo chủ lại mua ba ngàn mẫu ruộng tốt ở dưới chân núi Hằng Sơn để cúng vào Vô Sắc am. Bây giờ tại hạ xin cáo từ.

Hắn dứt lời liền nhìn Xung Hư, Phương Chứng và Lệnh Hồ Xung xá dài rồi trở gót đi ngay.

Xung Hư cất tiếng gọi:

- Hướng Vấn Thiên!

Hướng Vấn Thiên quay lại cười hỏi:

- Trưởng lão có điều chi dạy bảo?

Xung Hư đáp:

- Bần đạo được quý giáo chủ ban cho rất hậu. Bần đạo nghĩ rằng không có công trạng gì mà hưởng lộc trong lòng rất áy náy. Chẳng hiểu... chẳng hiểu... chẳng hiểu...

Lão nói liền ba câu "chẳng hiểu" rồi dừng lại. Lão định hỏi chẳng hiểu quý giáo có dụng ý gì nhưng không thốt ra lời.

Hướng Vấn Thiên tươi cười chấp tay nói:

- Vật trả về cố chủ là lẽ đương nhiên hà tất đạo trưởng phải băn khoăn?

Rồi hắn quay lại quát thuộc hạ:

- Giáo chủ lên đường đó!

Lập tức âm nhạc lại nổi lên.

Mười vị trưởng lão mở đường. Mười sáu tên kiêu phu khiêng cỗ kiệu màu lam đi xuống núi. Theo sau là đội tù và, đội đánh trống và đội nhạc bé nhỏ. Sau nữa là giáo chúng các đường theo sắc phục chia thành toán trước toán sau đứng thứ tự đi xuống.

Xung Hư và Phương Chứng đều đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Vì lý do gì Nhậm giáo chủ lại thay đổi ý kiến chỉ có chàng là biết mà thôi.

Nhưng Lệnh Hồ Xung nét mặt vừa lộ vẻ vui mừng vừa ra chiều thương cảm. Bên tai nghe bọn giáo chúng Triều Dương giáo vừa đi vừa nổi nhạc một lúc rồi im bật. Những câu xung hô "Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" cũng không nghe thấy nữa. Thật là lúc đến họ đã diễu võ dương oai mà lúc ra đi thì cuốn cờ im trống.

Xung Hư không nhìn được nữa, cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Nhậm giáo chủ đột nhiên ra ơn huệ cho chúng ta chắc là vì nể mặt của chưởng môn. Không hiểu... không hiểu...

Lão định nói : Không hiểu Nhậm giáo chủ đã nói chuyện gì với Lệnh Hồ chưởng môn. Nhưng lão lại nghĩ rằng nếu Lệnh Hồ Xung muốn cho biết nguyên nhân thì tự ý chàng nói ra bằng chàng đã muốn giấu thì có hỏi cũng vô ích nên lão chỉ nói hai câu "không hiểu" rồi ngừng lại.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin hai vị tiên bối lượng thứ cho. Vừa rồi văn bối đã chịu lời Nhậm giáo chủ phải tạm thời giữ kín chuyện. Sự thực thì trong vụ này cũng chẳng có điều chi bí ẩn. Sau này hai vị sẽ biết.

Phương Chứng đại sư cười ha hả nói:

- Thế là một đường đại họa tiêu tan một cách vô hình, thật là vạn phúc cho võ lâm. Xem chừng bữa nay cử chỉ của Nhậm giáo chủ đối với các phái chính giáo ta thật không có ý thù nghịch. Nặng kiếp sát võ lâm được giải quyết một cách êm đẹp thật là đáng mừng.

Xung Hư không còn cách nào do thám cho biết được nguyên do vụ này trong lòng ngựa ngáy khó chịu nhưng lão nghe Phương Chứng nói rất là hợp lý liền lên tiếng:

- Chẳng phải bản đạo quá lo xa nhưng Triều Dương giáo ngụ ý kế đa đoan vậy chúng ta phải coi chừng mới được. Biết đâu Nhậm giáo chủ chẳng vì biết rõ chúng ta đã chuẩn bị làm cho chất nổ phát động nên cố ý dỗi lòng lão chờ khi chúng ta không đề ý mới quay trở lại tập kích, không hiểu hai vị có đồng ý như vậy chăng?

Phương Chứng đáp:

- Cái đó... lòng người như biển khôn dò, ta chẳng thể không đề phòng.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Không có chuyện đó đâu! Nhất định không có chi hết!

Xung Hư nói:

- Lệnh Hồ sư trưởng môn đã nhận định như vậy thì thật là hay quá rồi!

Sau một lúc ở dưới núi có người báo tin lên là Triều Dương giáo đã xuống qua sườn núi. Bọn người canh gác dọc đường không nhận được hiệu lệnh nên không dám ngăn cản đánh giết. Đồng thời cũng không dẫn thuốc vào địa lôi cho phát động.

Xung Hư đạo nhân sai người thông tri cho bọn Thanh Hư, Phương Thành cắt đứt giây thuốc dẫn từ địa lôi vào đến chân ghế Cửu Long.

Lệnh Hồ Xung mời Xung Hư và Phương Chứng vào Vô Sắc am ngồi nghỉ trong Quan am đường.

Phương Chứng giở cuốn Pháp Kinh Hoa bằng Phạn văn ra coi. Xung Hư võ về thanh Chân võ kiếm và đọc mấy hàng Thái Cực quyền kinh. Lão vui mừng khôn xiết. Những mối nghi kỵ trong lòng cũng dần dần quên đi.

Đột nhiên dưới gầm bàn thờ có tiếng người phát ra:

- Ô kìa! Doanh Doanh đấy ư?

Rồi thanh âm người khác cất lên gọi:

- Xung lang! Chàng... chàng...

Thanh âm vừa rồi chính là tiếng Đào Cốc lục tiên.

Lệnh Hồ Xung ủa lên một tiếng kinh ngạc đang ngồi ghế nhảy vọt lên. Chàng nghe dưới gầm bàn có tiếng người phát thanh âm không ngớt:

- Xung lang! Gia gia của tiểu muội... lão nhân gia đã từ trần rồi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao lão nhân gia lại từ trần?

Doanh Doanh đáp:

- Hôm ấy ở trên ngọn Triều Dương núi Hoa Sơn, Xung lang vừa xuống núi một lúc thì gia gia đột nhiên từ Tiên Nhân chưởng té xuống. Hường đại ca và tiểu muội vội chạy lại đón lấy người lão nhân gia nhưng chỉ trong khoảnh khắc là lão nhân gia tắt thở.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nếu vậy... nếu vậy... thì lão nhân gia bị người ta ám toán hay sao?

Doanh Doanh đáp:

- Không phải đâu! Theo lời Hường đại ca thì lão nhân gia đã nhiều tuổi mà khi bị giam cầm ở dưới đáy Tây Hồ phải chịu mấy chục năm khổ sở thành ra giảm thọ. Những năm gần đây lão nhân gia lại dùng thứ nội công cực kỳ bá đạo để khai trừ những luồng chân khí dị chủng quấy rối trong mình. Thực ra phương pháp này cũng làm cho lão nhân gia hao tổn rất nhiều chân nguyên. Đây là lão nhân gia đã hưởng hết tuổi trời.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy thì thật là chuyện bất ngờ.

Doanh Doanh nói:

- Bữa trước trên ngọn Triều Dương Hường đại ca đã cùng mười vị trưởng lão hội thương đồng thanh cử tiểu muội lên tiếp nhiệm chức giáo chủ Triều Dương thần giáo.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra Nhậm giáo chủ là Nhậm đại tiểu thư chứ không phải Nhậm lão tiên sinh.

Phương Chứng và Xung Hư nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Vừa rồi Đào Cốc lục tiên tranh nhau ngồi vào ghế Cửu Long, Phương Chứng phải phát huy nội công vô thượng của Phật môn là Sư Tử hống để hất ngã bọn họ xuống. Xung Hư lại sợ Đào Cốc lục tiên tiết lộ cơ quan nên điểm huyết cả sáu người nhét vào găm bàn thờ tượng quan âm.

Không ngờ sáu người này nội công rất thâm hậu. Chẳng mấy chốc đã hồi tỉnh lại họ nghe rõ hết chuyện giữa Nhậm giáo chủ và Lệnh Hồ Xung không sót câu nào, bây giờ họ diễn lại không sai một chữ.

Phương Chứng và Xung Hư được tin Nhậm Ngã Hành chết rồi Doanh Doanh lên tiếp nhiệm chức giáo chủ Triều Dương giáo. Ngoài ra mọi vấn đề hai lão lập tức hiểu ngay. Vì thế mà Doanh Doanh đã đưa tặng trọng lễ cho hai vị. Còn đối với Lệnh Hồ Xung thì chỉ đưa quần áo và dụng cụ còn lễ vật tặng tặng hai vị kia phải như là một cống sách.

Bỗng nghe Đào Cốc lục tiên lại tiếp tục diễn lại câu chuyện giữa Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh. Mỗi người một câu làng nhàng mãi không hết.

Người giả làm Doanh Doanh nói:

- Xung lang! Bữa nay tiểu muội lên Hằng Sơn thăm Xung lang, nếu bọn giáo chúng mà biết ra thì họ cười cho đấy!

Người giả làm Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được rồi tiểu huynh không nói với ai nữa là xong.

Người đóng vai Doanh Doanh nói:

- Hơn nữa Triều Dương giáo và những phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang đang thù ra bạn tiểu muội cũng không muốn người ta nói là do chủ ý của tiểu muội. Bọn hảo hán trên chốn giang hồ nhất định sẽ nói là tiểu muội vì Xung lang... vì Xung lang mà bỏ hết thù nghịch. Cả cuộc chiến đấu hiện nay đã bày trận rồi cũng bỏ nốt. Họ còn là lắm chuyện.

Người đóng vai Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hà hà cái đó tiểu huynh chẳng quan tâm chi hết!

Người đóng vai Doanh Doanh nói:

- Xung lang đã mặt dày thì còn sợ gì. Tin tức của gia gia từ trần Triều Dương giáo giữ rất bí mật. Người ta chỉ nói là sau khi gia gia lên Hằng Sơn thương nghị với Xung lang một hồi rồi đi tới chỗ hòa hảo. Có như vậy thì gia gia mới giữ được thanh danh tốt đẹp. Chờ khi tiểu muội về tới Hắc Mộc Nhai với phát tang.

Người đóng vai Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi, anh chàng rể này cũng chưa đến làm lễ giáo hiếu được.

Người đóng vai Doanh Doanh nói:

- Dĩ nhiên Xung lang phải đến vì hôm trước ở trên ngọn Triều Dương núi Hoa Sơn gia gia tiểu muội đã tuyên bố gả tiểu muội cho Xung lang nhưng.... nhưng tiểu muội phải cử tang đủ ba năm...

Lệnh Hồ Xung nghe bọn Đào Cốc lục tiên dần dần tới giai đoạn chàng cùng Doanh Doanh sắp đặt cuộc thành thân mà chuyện này không nên để hai vị Phương Chứng và Xung Hư nghe thấy chàng liền lớn tiếng quát:

- Đào Cốc lục tiên các vị không bỏ ra đi còn nằm trong đó mà nói nhăng nói cuội thì Lệnh Hồ Xung này sẽ lột da rút xương các vị ra đó.

Đào Cốc lục tiên lại buông tiếng thở dài bắt chước giọng Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội vẫn quan tâm về những luồng chân khí dị chủng quấy rối trong mình mà gia gia chưa kịp truyền thụ phép giải trừ cho. Thực ra gia gia có truyền thụ cũng bằng vô dụng vì chính gia gia đã... Hối ối.

Đào Cấn Tiên bóp cổ họng cho giọng nói biến thành rất bi ai.

Phương Chứng, Xung Hư và Lệnh Hồ Xung nghe hẳn nói cũng không khỏi lộ vẻ thê lương. Nhậm Ngã Hành một thời quái kiệt, tuy bình sinh lão đã làm nhiều điều tàn ác nhưng kết quả cuộc đời của lão cũng khiến cho người ta không khỏi thở dài.

Lệnh Hồ Xung đối với Nhậm Ngã Hành có một tâm trạng đặc biệt. Tuy lão một đời làm oai làm phước hoành hành bá đạo nhưng chàng cũng không khỏi bội phục lão về văn tài võ lược hơn đời. Nhất là lão không biết sợ hãi là gì, đó là tính cách độc nhất giống như tính chàng. Chàng chỉ không đồng ý với lão về cái đã tâm muốn thống nhất giang hồ mà thôi.

Xung Hư còn muốn nói nữa nhưng lão thấy Lệnh Hồ Xung vẻ mặt buồn thiu liền cười bảo Đào Cốc lục tiên:

- Lục vị Đào huynh vừa rồi có chỗ đắc tội có điều các vị đã nói nhiều rồi còn chọc giận Lệnh Hồ chương môn thì rồi các vị sẽ phải câm miệng suốt đời, vậy không nên nói nữa!

Đào Cốc lục tiên kinh hãi hỏi:

- Tại sao lại câm miệng suốt đời?

Xung Hư cười đáp:

- Câm miệng suốt đời là có miệng mà chỉ ăn uống được chứ không nói được.

Đào Cốc lục tiên đồng thanh la lên:

- Nói năng là điều cần thiết còn ăn uống mới là điều thứ hai...

Xung Hư ngắt lời:

- Các vị muốn nói một câu cũng không được. Lệnh Hồ chương môn, xin chương môn nể mặt Phương Chứng đại sư và bản đạo mà đừng điếm vào chung thân á huyết của sáu vị! Phương trưởng đại sư và bản đạo xin bảo đảm là sáu vị kia nghe lỏm được những câu gì ở dưới gầm bàn thờ giữa Nhậm đại tiểu thư và chương môn quyết không tiết lộ ra ngoài.

Đào Hoa Tiên nói:

- Thế này thì thật là oan uổng! Chẳng phải là bọn tại hạ tự ý ăn mình vào dưới gầm bàn thờ để nghe lỏm chuyện người.

Đào Thực Tiên nói:

- Cũng không phải bọn tại hạ có ý nghe lén mà là tại thanh âm cứ chui vào lỗ tai không nghe cũng không được.

Đào Hoa Tiên nói:

- Tại đạo trưởng đã điếm huyết tại hạ. Chính bọn tại hạ muốn dùng ngón tay đút vào lỗ tai để khỏi phải nghe nhưng không cử động được.

Đào Chi Tiên nói:

- Nếu có điếm vào chung thân á huyết thì nên điếm vào đạo trưởng mới đúng.